

Dijogen.

O času kralja Aleksandra je živel na Gerškem modrijan, po imenu Dijogen. Da bi pokazal ljudem, da je tak človek najsrečnejši na svetu, kateri najmanj potrebuje, oblačil se je prav revno, in prebival je v velikem sodu. Ko je kralj Aleksander slišal o tem modrijanu, obišče ga, ko je ravno v sodu ležal na solncu. Kralj ga prijazno pozdravi in mu reče, naj si izprosi kakoršino koli milost, rad mu jo hoče podeliti. Ali Dijogen mu odgovori: „Kakor vidiš, potrebujem malo, a to malo, česar potrebujem, imam; ako mi pa vendar želiš skazati kako milost, prosil bi te, kralj Aleksander, da mi greš malo sè solnca.“ — Kralj ves zauzet nad človekom, ki je s toliko malenkostjo zadovoljen, reče: „Resnično, ako ne bi bil Aleksander, koj bi hotel biti Dijogen!“

Vsa imovina Dijogenova je bila lesen kozarec, s katerim si je pri potokih in studencih vodo zajemal. Nekega dné, ko si je ravno hotel s kozarcem pri bližnjem studencu vode zajeti, da bi pil, pride tudi mlad pastir do studenca, da si ugasí žejo. Pastir se pripogne in pije z roko. „Glejte, — deček me osramoti“ reče Dijogen; „vidim, da imam še vedno takih reči, katerih bi mi imeti ne bilo treba.“ To rekši verže kozarec daleč proč, in odsihdob je tudi on pil vodo z roko.

S tem svojim ostrim življenjem hotel je Dijogen pokazati ljudem, da le tisti pravo srečo uživa, ki najmanj potrebuje.

T.

Pošten berač.

Živel je na Francozkem pevec, ki je bil čverstega značaja in usmiljenega serca. Rad je pomagal ubožcem in sirotam, kjer koli je le mogel. Nekega dne ga sreča v ulici velikega mesta berač, ter ga prosi vbogajme. Dohri pevec seže v žep in mu podá dar.

Pa kmalu se poverne berač nazaj in reče: „Ne zamerite gospod! zmotili ste se in mi podarili cekin.“ Pevec ga pogleda, seže v žep in pravi: „Ná, ker si tako pošten, vzemi še drugega!“ Potem gre svoj pot naprej in pravi sam sebi: „Tudi pod raztergano suktnjo je večkrat pošteno serce skrito. Pomankanje in uboštvo je večkrat vzrok nepoštenosti; za to pa je tak siromak, ki v sredi uboštva in pomankanja pošten ostane vreden vsega spoštovanja.“

Pošteno, pravično in blago sercé,
Cenijo učeni, priprosti ljudjé.

P. Gros.

Tri lepe cvetlice.

Blagi otroci, prijateljčki dragi! najlepši čas vašega življenja so vaša mlada leta. Ljudjé pravijo, da otrokom povsod cvetlice cvetò. Po zimi je sicer mraz in led, ali veter in mraz vam narejata cvetlice na pomerznjena okna. Zdaj nas